

Homilia de la beatificació. 17 de maig de 1992

Davant milers de fidels de tots els continents, el 17 de maig del 1992, Joan Pau II va proclamar beats Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei, i Josefina Bakhita, religiosa canosiana.

10/03/2006

1.- Cal passar moltes tribulacions per entrar al Regne de Déu (*Fets 14,22*).

Als dos deixebles que anaven cap a Emaús, Jesús els diu: “No calia que el Messies patís tot això i entrés així a la seva glòria?” (*Lc* 22, 26).

A la primera lectura hem vist als apòstols Pau i Bernabé “confirmant les ànimes dels deixebles, exhortant-los a romandre en la fe” (cf. *Fets* 14, 22). Ells anuncien la mateixa veritat a la que Crist s’havia referit en el camí d’Emaús; una veritat que la seva vida i la seva mort havien confirmat. “Cal passar moltes tribulacions per entrar al Regne de Déu”. Per moltes generacions al llarg dels segles, els deixebles de Crist, crucificat i ressuscitat, abracen el mateix camí que el Senyor els havia senyalat. “Us he donat exemple” (*Jn* 13, 15)

2.- Avui se’ns ofereix l’oportunitat de fixar un cop més la nostra mirada en aquest camí de salvació: el camí cap a la santedat, i reflexionar sobre les

figures de dues persones que d'ara en endavant, anomenarem Beates: Josepmaria Escrivà de Balaguer, sacerdot, Fundador de l'Opus Dei, i Josefina Bakhita, Filla de la Caritat, canosiana.

L'Església desitja servir i professar la veritat completa sobre Crist, ella vol ser dispensadora del misteri complet del seu Redemptor. Si la via cap al Regne de Déu travessa moltes dificultats, aleshores, al final del camí trobarà també la participació en la glòria: la glòria que Crist ens ha revelat amb la seva Resurrecció.

La mida de dita glòria ens ve donada per la nova Jerusalem, anunciada per les paraules inspirades de l'Apocalipsi de Sant Joan: "Aquesta és la cambra de Déu amb els homes: s'establirà entre ells. Ells seran el seu poble i Déu estarà amb ells" (*Apoc* 21, 3).

“Ara faig un univers nou” (Apoc 21, 5) diu el Senyor gloriós. El recorregut cap a la “novetat” definitiva del món creat, passa forçosament aquí a la terra pel manament nou: “Que us estimeu els uns als altres” (Jn 13, 34).

Aquest manament va ocupar el centre de la vida de dos fills exemplars de l'Església, que avui, amb alegria pasqual, són proclamats Beats.

3.- Josepmaria Escrivà de Balaguer, nasqué al si d'una família profundament cristiana, ja a l'adolescència va sentir la crida de Déu a una vida de major entrega. Pocs anys més tard de ser ordenat sacerdot, encetà la missió fundacional a la que dedicaria 47 anys d'amorosa i infatigable sol·licitud en favor dels mossens i els laics del que avui és la Prelatura de l'Opus Dei.

La vida espiritual i apostòlica del nou Beat estava fonamentada en sentir-se, per la fe, fill de Déu en Crist. D'aquesta fe s'alimentava el seu amor al Senyor, al seu ímpetu evangelitzador, la seva alegria constant, fins i tot a les grans proves i dificultats que hagué de superar. “Tenir la creu és trobar la felicitat, l'alegria” ens diu a una de les seves meditacions “tenir la creu és identificar-se amb Crist, és ser Crist, i per això, ser fill de Déu”.

Amb sobrenatural intuïció, el Beat Josepmaria predicà incansablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat. Crist convoca a tots a santificar-se en la realitat de la vida quotidiana; per això, el treball és també mitjà de santificació personal i d'apostolat quan es viu en unió amb Jesucrist, doncs el Fill de Déu, al encarnar-se s'ha unit, en certa manera a tota la realitat de l'home i a tota la creació (cfr. *Dominum et*

vivificantem, 50). En una societat en la que l'afany desmesurat de posseir béns materials els converteix en un ídol i motiu d'allunyament de Déu, el nou Beat ens recorda que aquestes mateixes realitats, criatures de Déu i de l'enginy humà, si s'usen rectament per glòria del Creador i al servei dels homes, poden ser camí per la trobada dels homes amb Crist. “Totes les coses de la terra –ensenyava- també les activitats terrenals i temporals dels homes, s’han d’adreçar a Déu” (carta del 19 de març de 1954).

“Beneiré el teu nom per sempre, Déu meu, el meu Rei”. Aquesta aclamació que hem fet al salm responsorial és com el compendi de la vida espiritual del Beat Josepmaria. El seu gran amor cap a Crist, per qui se sent fascinat, el porta a consagrar-se per sempre a Ell i a participar en el misteri de la seva Passió i Resurrecció. Alhora, el seu amor

filial cap a la Mare de Déu l'inclina a imitar les seves virtuts. "Beneiré el teu nom per sempre": heus aquí l'himne que brollava espontàniament de la seva ànima i que l'impulsava a oferir a Déu tot el que es referia a ell, i el que l'envoltava. En efecte, la seva vida està embolcallada d'humanisme cristià amb el segell inconfusible de la bondat, la mansuetud del seu cor, el patiment amagat amb el que Déu purifica i santifica els seus escollits.

4.- L'actualitat i la transcendència del seu missatge espiritual, profundament arrelat en l'Evangelí, són evidents, com ho demostra també la fecunditat amb la que Déu ha beneït la vida i obra de Josepmaria Escrivà. La seva terra natal, Espanya, s'afalaga amb aquest fill seu, sacerdot exemplar, que va saber obrir nous horitzons apostòlics a l'acció missionera i evangelitzadora. Que aquesta joiosa

celebració sigui ocasió propícia que empenyi a tots els membres de la Prelatura de l'Opus Dei a una major entrega, en la seva resposta a la crida de la santificació i a una més generosa participació a la vida eclesial, sent sempre testimonis dels genuïns valors evangèlics, que es tradueixi en un il·lusionat dinamisme apostòlic, amb una particular atenció cap als més pobres i necessitats.

5.- En la Beata Josefina Bahkita trobem també un testimoni eminent de l'amor paternal de Déu i un signe esplendorós de la perenne actualitat de les benaurances. Nascuda a Sudan, l'any 1869, segrestada per traficants de homes i dones de raça negra quan era només una nena, i venuda diverses vegades en els mercats africans, va conèixer les atrocitats d'una esclavitud que deixà en el seu cos senyals profundes de la crueltat humana. Malgrat aquestes

experiències del dolor, la seva innocència restà íntegra, plena d'esperança. “Mentre era esclava, mai em vaig desesperar perquè en el meu interior sentia una força misteriosa que em sostenia”. El nom Bakhita com l'havien anomenat els seus segrestadors significa Afortunada, i així va ser, en efecte, gràcies al Déu de tot consol, que la va portar sempre de mà i caminava a prop seu.

Al arribar a Venècia pels camins misteriosos de la Providència, Bakhita s'obrí ben aviat a la gràcia. El Baptisme, i al cap d'uns anys la professió religiosa entre les germanes canosianes, que l'havien acollit i instruït, varen ser la conseqüència lògica del descobriment del tresor evangèlic, pel qual va renunciar a tot, fins i tot, la tornada, quan va ser lliure, a la seva terra natal. Com Magdalena de Canosa, ella volia viure només per a

Déu, i amb una constància heroica va emprendre humil i confiadament el camí de la fidelitat cap a l'amor més gran. La seva fe era ferma, transparent, fervent. “Sabeu quina gran alegria dóna conèixer a Déu” acostumava a repetir.

6.- La nova Beata va viure al llarg de 51 anys de vida religiosa canosiana, deixant-se guiar per l'obediència en un compromís quotidià, humil i amagat, però ric de genuïna caritat i d'oració. Els habitants de Schio, on va residir gairebé tot el temps, aviat descobriren en la “mare moreneta” – tal com l'anomenaven- una humanitat rica en el donar, una força interior no comú que arrossegava. La seva vida es va consumir en una incessant oració amb intenció missionera, en una fidelitat humil i heroica per la seva caritat, que li va permetre viure la llibertat dels fills de Déu i promoure-la al seu voltant.

En el nostre temps, en el qual el recurs desenfrenat al poder, al diner i al plaer causa tanta desconfiança, violència i soledat, el Senyor ens presenta a sor Bakhita com a germana universal perquè ens reveli el secret de la felicitat més autèntica: les benaurances.

El seu és un missatge de bondat heroica a imatge de la bondat del Pare celestial. Ella ens ha deixat un testimoni de reconciliació i de perdó evangèlic que durà certament consol als cristians de la seva pàtria, Sudan, tan durament provats per un conflicte que dura des de fa molts anys i que ha provocat tantes víctimes. La seva fidelitat i la seva esperança són motius d'orgull i d'acció de gràcies per a tota l'Església. En aquest moment de grans tribulacions, sor Bakhita els precedeix en el camí de la imitació de Crist, de la intensificació de la vida cristiana i de l'adhesió plena a

l'Església. Alhora, desitjo un cop més, adreçar una càlida exhortació als responsables de la situació de Sudan, a fi que duguin a terme els ideals afirmats de pau i de concòrdia, de manera que el respecte dels drets fonamentals dels home i en primer lloc el dret a la llibertat religiosa estigui garantit per a tots, sense discriminacions ètniques o religioses.

Preocupa en gran mesura la situació de centenars de milers de pròfugs de les regions meridionals, forçats per la guerra a abandonar casa i feina; recentment han estat obligats a deixar també els camps, on havien trobat certa manera d'assistència, i han estat deportats a terres desèrtiques i fins i tot s'ha impedit el pas lliure als combois d'ajut dels organismes internacionals. La seva situació és tràgica i no ens pot deixar indiferents.

Exhorto vivament als organismes internacionals d'assistència que segueixin fent arribar la seva ajuda benèvola, necessària i urgent.

Al saludar a la delegació de l'església de Sudan, present en aquesta celebració, adreço el meu afectuós record, junt amb la meva pregaria, a tota l'església d'aquest país: als bisbes, al clergat diocesà, i també als catequistes, col·laboradors generosos i necessaris per la propagació de la veritat, de la paraula i de l'amor de Déu. Les poblacions de Sudan sempre estan presents en el meu cor i les meves pregàries: les encomano a la intercessió de la nova Beata Josefina Bakhita.

7.- “Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. Així coneixeran que sou els meus deixebles” (Jn 13, 34-35). Amb aquestes paraules de Jesús conclou l'Evangeli de la Missa d'avui.

En aquesta frase evangèlica trobem la síntesi de tota santedat; la santedat que han assolit per camins diversos però convergents en la mateixa i única fita, Josepmaria Escrivà de Balaguer i Josefina Bahkita. Ells han estimat a Déu amb tota la força del seu cor i han mostrat una caritat que ha arribat a l'heroisme a través de les obres de servei als homes, els seus germans. Per això l'Església els eleva avui a l'honor dels altars i els presenta com exemples en la imitació de Crist, que ens ha estimat i s'ha donat a Si mateix per cadascun de nosaltres (cfr. *Gal* 2, 20).

8. "Ara és glorificat el Fill de l'home i Déu es glorificat en ell" (*Jn* 13, 31): el misteri pasqual de la glòria.

A través del el Fill de l'home aquesta glòria s'estén cap a tot el que és visible i invisible: "Que totes les teves criatures et donin gràcies, Senyor, que et beneixin els teus fidels; que

proclamin la glòria del teu regnat"
(Ps 144, 10-11).

Diu el Fill de l'home: "¿No era necessari que... suportes aquests patiments per entrar en la seva glòria?" Aquests són els que de generació en generació han seguit a Crist: "A través de moltes tribulacions, ells han entrat en el regne de Déu".

"El teu regnat és un regnat perpetu"
(Ps 144, 13). Amén.

Text original publicat a L'Osservatore Romano, Any CXXXII, num. 115 (40.053) Text en espanyol publicat a "Beatificación de Josemaría Escrivá. Crónica y homilía", Palabra, Madrid 1992 Copyright Edicions Palabra, S.

dev.opusdei.org/ca-es/article/homilia-de-la-beatificacio-17v1992/ (06/08/2025)